

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: J. M.**, bytem „X“, zastoupené Mgr. Tomášem Výborčíkem, advokátem se sídlem v Kladně, ul. Hutská č. p. 1383, PSČ 272 01, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2012, č. j. 2885/DS/2012, JID: 10437582012/KUUK/Sur**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne **30. 7. 2012, č. j. 2885/DS/2012, JID: 10437582012/KUUK/Sur**, se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **8.760,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 30. 7. 2012, č. j. 2885/DS/2012, JID: 10437582012/KUUK/Sur, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru správních evidencí – oddělení registru řidičů, ze dne 2. 7. 2012, č. j. MELT 7712/2012/OSE/MKJ-140153, jímž byla vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který jí byla uložena sankce v podobě pokuty ve výši 2.000,-Kč ve smyslu ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a také jí byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 24. 9. 2011 kolem 18.00 hod. na pozemní komunikaci č. I/27 ve směru od Mostu na Litvínov jako řidička osobního motorového vozidla tov. zn. FORD Escort, r. z. „X“, před obcí Záluží při

odbočování vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci se nezařadila nejdále vlevo v části vozovky určené pro její směr jízdy a nedbala zvýšené opatrnosti, zkřížila jízdní dráhu předjíždějící jízdní soupravě osobního motorového vozidla tov. zn. ŠKODA Fabia, r. z. „X“ s přívěsným vozíkem tov. zn. AK 2P, r. z. „X“, řízené T. P., a neodvrácenou kolizí vozidel způsobila dopravní nehodu s hmotnou škodou odhadnutou ve výši cca 130.000,-Kč a vlastním lehkým zraněním. Současně žalobkyně navrhovala, aby soud uložil žalovanému nahradit jí náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě uvedla, že dne 9. 7. 2012 jí bylo doručeno prvoinstanční rozhodnutí, přičemž dne 19. 7. 2012 proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě podala blanketní odvolání, tj. aniž by v něm bylo namítáno cokoli proti dotyčnému prvoinstančnímu rozhodnutí. Z podnětu tohoto odvolání pak prvoinstanční správní orgán vyrozuměl žalobkyni o tom, že odvolání nevyhověl a věc postupuje žalovanému, přičemž toto vyrozumění bylo žalobkyni doručeno dne 25. 7. 2012. Poté dne 26. 7. 2012 žalobkyně odeslala prvoinstančnímu správnímu orgánu žádost o poskytnutí lhůty pro doplnění odvolání, ve které namítala, že blanketní odvolání nespĺňuje náležitosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nemůže vyvolat účinky postoupení věci žalovanému. Tímto postupem je totiž žalobkyně krácena na svých právech, když neuvádí ničeho proti prvoinstančnímu rozhodnutí a jejími námitkami se tak žalovaný nemůže zabývat. Dále žalobkyně ve své žádosti argumentovala tím, že prvoinstanční správní orgán má postupovat v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu a nikoli postoupit spis odvolacími orgánu. Bez ohledu na dotyčnou žádost ovšem bylo žalobkyni dne 1. 8. 2012 doručeno žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný vypořádává pouze se skutkovým stavem, aniž by zohlednil fakt, že odvolání žalobkyně nemá obligatorní zákonné náležitosti. Dle žalobkyně tak neexistoval podnět, kterým by se mohl žalovaný zabývat. K tomu žalobkyně doplnila, že dne 15. 8. 2012 sama doplnila odvolání, aniž by ovšem měla k tomuto kroku jakéhokoliv důvodu, když dosud k tomuto doplnění nebyla žádným správním orgánem vyzvána, přičemž jedinou reakcí prvoinstančního správního orgánu bylo doručení spisového materiálu právnímu zástupci žalobkyně dne 22. 8. 2012.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně namítla, že postup žalovaného i prvoinstančního správního orgánu byl v rozporu se zákonem. Z ust. § 52 odst. 2 správního řádu totiž vyplývá, že odvolání musí splňovat náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, tedy musí obsahovat údaje, proti kterému rozhodnutí odvolání směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Dle žalobkyně z právě uvedeného vyplývá, že jedinou obligatorní náležitostí, kterou odvolání může postrádat, je rozsah, v jakém je rozhodnutí napadeno, neboť zákon v takovém případě stanoví, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí. V případě podání blanketního odvolání prvoinstanční správní orgán má povinnost postupovat v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu a tedy buď pomoci pisateli nedostatky odstranit, nebo ho k jejich odstranění vyzvat a poskytnout mu přiměřenou lhůtu. Žalobkyně předmětnou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného proto, že bylo vydáno v rozporu se zákonem, když ani nebyly splněny podmínky pro projednání věci v odvolacím řízení. V případě zrušení rozhodnutí žalovaného by mělo být povinností prvoinstančního správního orgánu vyzvat žalobkyni k doplnění odvolání, což sice již jednou učinila, avšak její odvolání spolu s přílohami bylo vráceno zpět právnímu zástupci žalobkyně, takže ve správním spise absentuje jakýkoliv úkon žalobkyně ve smyslu ust. § 52 odst. 2 a ust. § 37 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí obsahovalo základní náležitosti uvedené v ust. § 82 odst. 2 v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 správního řádu, když obsahovalo, jméno, příjmení, datum narození, místo trvalého pobytu podatele, údaj o tom, které věci se týká, a označení správního orgánu, jemuž je určeno. V tomto odvolání ovšem nebylo uvedeno, že bude následně doplněno. Vedle toho zde nebylo uvedeno, v jakém rozsahu žalobkyně dotyčné prvoinstanční rozhodnutí napadá. Proto žalovaný postupoval v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu, tj. vycházel z toho, že žalobkyně se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Žalovanému bylo odvolání žalobkyně postoupeno dne 26. 7. 2012, přičemž následně dne 30. 7. 2012 v rámci odvolacího řízení vydal žalobou napadené rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 8. 2013, zatímco až dne 6. 8. 2012 byla odvolacímu orgánu postoupena žádost žalobkyně o poskytnutí lhůty k odvolání a následně dne 17. 8. 2012 bylo žalovanému jakožto odvolacímu orgánu prvoinstančním správním orgánem sděleno, že doplnění odvolání bylo vráceno žalobkyni.

Dle žalovaného je z právě uvedeného zřejmé, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neměl žalovaný informace o tom, že uvedené odvolání bude žalobkyní doplněno, a proto v rámci odvolacího řízení vycházel z toho, že žalobkyně neuvedla, v jakém rozsahu prvoinstanční rozhodnutí napadá, což nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu na základě odvolání žalobkyně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v celém rozsahu, jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v řízení o předmětném přestupku bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně s tímto postupem souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V dané věci mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností předmětného případu, kterému ostatně plně koresponduje obsah správního spisu, který předložil soudu žalovaný. Účastníci řízení se neshodli „toliko“ v právní otázce ohledně toho, zda v případě žalobkyní podaného blanketního odvolání vůči výše citovanému prvoinstančnímu rozhodnutí, tj. v odvolání zcela absentovaly důvody, pro které je žalobkyní podáváno, mohl žalovaný o tomto odvolání bez dalšího meritorně rozhodnout či nikoliv. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a zejména pak právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána naprosto důvodně, když soud se zcela ztotožnil se žalobními námitkami žalobkyně.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má klíčový význam dikce ust. § 82 odst. 2 správního řádu, v němž je mj. obligatorně zakotveno, že odvolání musí mít náležitosti

uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Z právě predestřené dikce ust. § 82 odst. 2 správního řádu vyplývá, že odvolání musí obsahovat jednak náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, tj. z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje, dále podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, popř. další náležitosti, které stanoví zákon, a dále podání musí obsahovat podpis, která je činí, a jednak odvolání ve smyslu dikce ust. § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Ust. § 82 odst. 2 správního řádu tedy hovoří o dvou typech povinných náležitostí odvolání, jimiž jsou jednak *formální povinné náležitosti odvolání* vyjmenované v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a jednak *obsahové povinné náležitosti odvolání*, které jsou definovány právě v ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Zde je třeba doplnit, že jedinou obligatorní náležitostí, kterou odvolání může postrádat, je rozsah, v jakém je rozhodnutí napadáno, neboť v ust. § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu je výslovně stanoveno, že při absenci údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí odvoláním napadáno, platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu platí, že nemá-li podání predestřené náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

V předmětné věci mezi žalobkyní a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně toho, že žalobkyní podané odvolání ze dne 19. 7. 2012, které obdržel prvoinstanční správní orgán dne 20. 7. 2012, na jednu stranu obsahovalo veškeré formální povinné náležitosti vyjmenované v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, vyjma údaje o tom, co se navrhuje, ovšem na druhou stranu, pokud se jedná o obsahové náležitosti odvolání zakotvené v ust. § 82 odst. 2 správního řádu vyjma údaje o tom, proti kterému rozhodnutí odvolání směřuje, zcela v něm absentovaly důvody, pro které je žalobkyní podáváno, tj. v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a vedle toho v odvolání nebylo uvedeno, v jakém rozsahu je brojeno proti dotyčnému prvoinstančnímu rozhodnutí.

Za daného skutkového stavu a výše predestřené právní úpravy bylo již povinností prvoinstančního správního orgánu v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobkyni, aby své blanketně koncipované odvolání doplnila o údaje, v jakém rozsahu napadá jeho prvoinstanční rozhodnutí, a především pak, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. V daném případě je přitom nesporné, že v intencích ust. § 37 odst. 3 správního řádu v návaznosti na ust. § 82 odst. 2 správního řádu prvoinstanční správní orgán nepostupoval, když ten po doručení žalobkyní podaného blanketního odvolání dne 20. 7. 2012 namísto toho přikročil dne 23. 7. 2012 k písemnému vyrozumění žalobkyně, které bylo žalobkyni doručeno dne 25. 7. 2012, o tom, že jejímu odvolání nevyhověl a věc postupuje žalovanému.

Pro učinění závěru o důvodnosti předmětné žaloby má pak význam skutečnost, že toto procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu nebylo případně zhojeno ani samotným žalovaným, a to postupem rovněž v intencích ust. § 37 odst. 3 správního řádu, poté co mu prvoinstanční správní orgán dne 26. 7. 2012 postoupil blanketní odvolání žalobkyně a příslušný správní spis. Žalovaný totiž po obdržení blanketního odvolání spolu se spisovým materiálem bez dalšího přikročil dne 30. 7. 2012 k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

V tomto procesním postupu prvoinstančního správního orgánu a zejména pak žalovaného, když k němu došlo až po vydání prvoinstančního rozhodnutí, soud shledává zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom jím zvolený procesní postup nemůže s úspěchem ospravedlňovat ani tím, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neměl žalovaný informace o tom, že uvedené blanketní odvolání bude žalobkyní doplněno, přičemž na základě této skutečnosti pak v rámci odvolacího řízení ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu na základě dotyčného odvolání žalobkyně přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí v celém rozsahu.

Žalovaný a potažmo prvoinstanční správní orgán by měli mít na paměti, že blanketní odvolání nesplňuje náležitosti správního řádu ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu, a proto před vlastním projednáním tohoto odvolání musí být v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu učiněna ze strany správních orgánů výzva směřovaná k odvolateli, aby v přiměřené lhůtě bylo blanketní odvolání doplněno o obsahové povinné náležitosti odvolání. Jinak nejsou splněny podmínky pro meritorní přezkum dotyčného blanketního odvolání. Ve smyslu ust. § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu sice platí, že při absenci údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí odvoláním napadáno, se má za to, že odvolatel se domáhá zrušení celého rozhodnutí, nicméně vlastní důvody, proč je odvolání odvolatelem podáváno, nemůže být konstruováno odvolacím správním orgánem.

Dále soud uvádí, že žalovaný zastává nesprávný názor, pokud dovozuje, že v daném případě nebylo povinností jeho ani prvoinstančního správního orgánu vyzývat žalobkyni k doplnění jí podaného blanketního odvolání postupem ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu v návaznosti na ust. § 82 odst. 2 správního řádu, když v tomto odvolání žalobkyně nikterak neavizovala svůj záměr následně doplnit dotyčné blanketní odvolání o důvody, z jakých napadá výše citované prvoinstanční rozhodnutí. Sama skutečnost, že odvolatel podávající blanketní odvolání příslušnému správnímu orgánu nesděluje, že hodlá v určité lhůtě své blanketní odvolání doplnit, nezavazuje správní orgán povinnosti před vydáním rozhodnutí o odvolání vyzvat ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu odvolatele k doplnění důvodů, z jakých důvodů je podáváno odvolání, pokud toto doplnění ze strany odvolatele dosud učiněno nebylo. Právě uvedené přitom koresponduje stávající judikatuře v této otázce, když např. již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že „*nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*“

Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a především pak právním okolnostem případu byl nucen vyhodnotit předmětnou žalobu jako důvodnou, neboť žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z odvolacího řízení, které bylo zatíženo závažnou vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí žalovaného. Proto soud přikročil s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ke zrušení rozhodnutí žalovaného a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Důvody pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí soud neshledal, neboť ke zjištěnému procesnímu pochybení došlo až po jeho vydání ve stádiu odvolacího řízení.

Jelikož žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč, skládající se z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 4.200,-Kč za dva úkony právní služby zástupce

žalobce po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění do 31. 12. 2012 a dále z částky 960,-Kč představující 20% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. prosince 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová